

L'AFER CARRERO

La violenta mort a mans d'ETA de l'almirall Luis Carrero Blanco, president de l'actual règim espanyol, marca una fita en la vida de la dictadura feixista de Franco. Carrero era el veritable cervell gris + del règim: d'ençà del 1940 el trobem al costat del dictador en qualitat de col·laborador íntim; d'altra banda, es tractava d'una peça clau en el tinglado del postfranquisme: Carrero hauria estat l'"home fort" en una futura dictadura monàrquica + de Juan Carlos. Amb la seva desaparició, + víctima d'un atemptat polític, s'obre un període decisiu per a l'avenir democràtic dels pobles que avui constitueixen l'Estat espanyol. El nomenament del policia Carlos Arias Navarro per a ocupar el càrrec va cant, ve a confirmar aquesta tesi.

UN ATEMPTAT REEIXIT

Des de la fi de la guerra civil mai no s'havia produït -que se sàpiga- cap atemptat contra els jerarques del règim feixista. Això havia permès que aquests actuessin amb la més gran impunitat, cometent tota mena de crims. Ara, després de l'execució de l'almirall Carrero Blanco per un comando d'ETA, aquesta situació ha donat un gir de 360°.

Però anem a la mort del segon president de govern del règim feixista. En l'apertat DOCUMENTS reproduïm in extenso el text de l'entrevista concedida el 28 de desembre, a Burdeos (Estat francès), per quatre mil·lions d'ETA els quals es van presentar als periodistes allí convocats com els veritables autors materials de l'atemptat, del qual van donar gran nombre de detalls.

Resumint, els fets foren així:

A dos quarts de deu del matí del dia 20 de desembre de 1973, l'auto blindat de l'al-

mirall Carrero Blanco, president del govern espanyol franquista, va ésser objecte d'un atemptat, poc després que aquest abandonés una església del Carrer Claudio Coello de Madrid (Espanya). Un comando d'ETA ("Euzkadil Ta Azkatasuna", el Poble Basc i la Llibertat) havia perforat un túnel sota el carrer, col·locant-hi tres bombes anti-tanc les quals, en explotar, van projectar el cotxe a més de 20 metres d'altura, caient tot seguit en el petit interior de la dita església. A conseqüència de l'explosió van perdre la vida tres persones: Carrero Blanco, el xòfer de l'auto José-Luis Pérez Mojca i l'inspector de policia d'escorta Antonio Buencaballero. A més, diverses persones que es trobaven pels voltants van resultar ferides de diversa consideració, encara que afortunadament cap d'elles de gravetat.

EL PRIMER COMUNICAT d'ETA

Immediatament de produir-se l'atemptat + van córrer diversos rumors sobre qui n'havia estat l'autor. En els primers moments + es va pensar que havia estat el PCE (m-l) o, inclús, els falangistes o els militars + més ultres. Però aquell mateix dia de l'atemptat, l'organització nacionalista i revolucionària basca ETA va fer públic un comunicat atribuïnt-se l'acció.

Heus ací el text emès des de Baiona (Euzkadi Nord):

"L'organització revolucionària socialista basca d'alliberament nacional ETA assumeix la responsabilitat de l'atemptat + que ha causat la mort de Luis Carrero Blanco, president de l'ac-

xabier ETXEBARRIETA, el 6 de juny 1968;
Jon GOIKOETXEA ELORRIAGA, juny de 1972;
Joseba-benito MUJICA ZURETA, el 2 de setembre 1972;
Jon-mikel MARTINEZ DE KURUTIA MENDIZABAL, el 2 de setembre 1972;
Joseba-ondón ARANGUREN MUJICA, + 21 de setembre de 1972;
eustakí MENDIZABAL BENITO, el 19 d'abril 1973;
Joseba PABAZAURTUMBUA ISUSI, el + 28 de novembre 1973;
franzisko BENGUA GARATE, el 28 de novembre 1973;
Josu ARTETXE ALESTA, el 6 de desembre 1973.

AQUESTS SÓN ELS 9 BASCOS MILITANTS D'ETA ASSASSINATS PEL FRANQUISME

total govern espanyol.

Tot al llarg de la lluita a Euzkadi-Sud i a tota la resta de l'Estat espanyol, la repressió ha demostrat clarament el seu caràcter feixista, arrestant, empresonant, + torturant i assassinant aquells qui combatien per l'alliberament del seu poble. En + poc espai de temps, les criminals forces + feixistes al servei de la gran burgesia espanyola han assassinat a 9 dels nostres companys //veure més amunt en aquesta mateixa plana//: Txadi, Txapela, Xandi, Mike Ion, Iarra, Txikia, Jon, Beltza i Josu, i a d'altres militants còrrers pel simple fet de defensar els seus drets més elementals.

L'operació que ETA ha dut a terme contra l'aparall de poder de l'oligarquia espanyola en la persona de Carrero Blanco, + cal interpretar-la com una justa resposta revolucionària de la classe obrera i de tot el nostre poble basc a la mort dels + nou companys nostres d'ETA i a la de tots aquells que han contribuït o contribueixen a l'adveniment d'una humanitat definitivament alliberada de tota explotació o de tota opressió.

Luis Carrero Blanco era un home 'dur' i violent en les seves actituds repressives i era també la peça clau que garantia l'estabilitat i la continuïtat del sistema + franquista. És ben segur que, sense ell, +

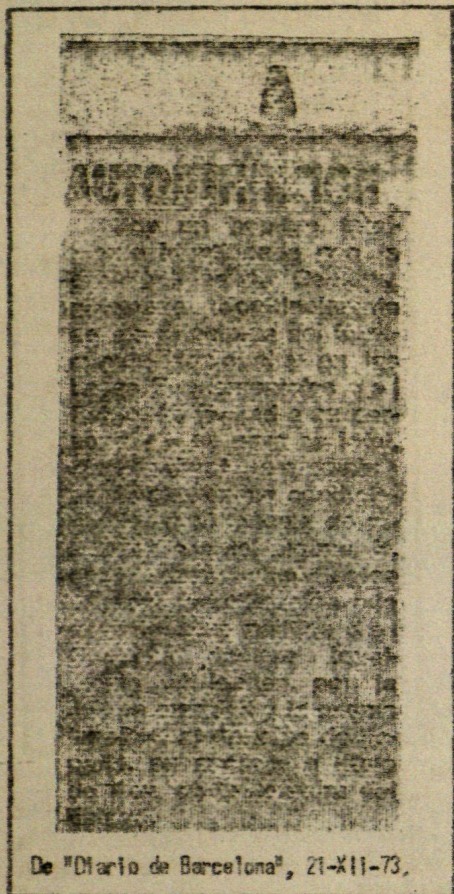

SUMARI "1001"

Mn. XIRINACS

VEURE PÀGINES 8 a 10

De "Diario de Barcelona", 21-XII-73.

les tensions al si del poder (Opus Dei, Falange...) es multiplicaran perillosament.

Considerem que la nostra acció duta a terme contra el president del govern espanyol significarà, sens dubte, un progrés fonamental en la lluita contra l'opressió nacional i pel socialisme a Euzkadi i per la llibertat de tots els oprimits de l'Estat espanyol.

Avui, els treballadors de tots els pobles d'Euzkadi, d'Espanya, de Catalunya, i de Galícia, tots els desobedients i revolucionaris i anti-feixistes del món sencer, es troben alliberats d'un enemic important.

La lluita continua. Endavant per la independència nacional i pel socialisme! Visca Euzkadi lliure i socialista!

EL GOVERN NO SAP QUÈ DIR...

L'atemptat es va produir a 2/4 de 10 del matí. Doncs bé, fins dos quarts de 5 de la tarda no es va dir oficialment que es tractava d'un atemptat de caràcter polític. Al llarg d'aquestes set hores es van produir diverses feites que cal esmentar.

Quan la ràdio va difondre la notícia de la mort de Carrero "per causes desconegudes", es va produir entre la gent de Madrid (Espanya) una onada de terror: els carrers van quedar gairebé deserts i la circulació va disminuir considerablement. En un primer moment hi havia la por que es tractés d'un cop d'Estat dels militars més ultra-dretes. Tot i això, el que sí va succeir fou

un aquarterament de l'exèrcit i altres forces repressives.

D'altra banda, hi ha notícies de violentes discussions entre importants caps de les forces armades: entre el cap de la guàrdia civil, Infesta Cano, i el cap d'Estat major, Díez Alegria, principalment, sobre si calia o no instaurar l'"estado de excepció" i procedir a una àmplia repressió contra elements de l'oposició.

Mentrestant, durant aquest lapse de temps, tothom esperava conèixer la reacció oficial del govern. Però no fou fins 2/4 de dotze de la nit d'aquell dia, que el vice-president Fernández Miranda, va parlar per TV dient que tot estava controlat, que el govern no havia perdut la calma ni la serenitat (!) i que els culpables serien castigats. El to d'aquestes declaracions deixava ben clar que el cop d'Estat militar no s'havia produït.

INCIDÈNCIES DE L'ENTERRAMENT

Al dia següent, divendres 21, va tenir lloc l'enterrament. Cal destacar, en primer terme, l'espectacle d'un enterrament a l'americana, com el del president Kennedy. D'altra banda, entre els representants estrangers presents, només n'hi havia dos de primer ordre: el vice-president nord-americà Gerald Ford i el primer ministre portuguès Marcelo Caetano; això de per sí ja és un detall simptomàtic. En tercer lloc, s'observà una altra absència important: la del dictador Franco, el qual, amb l'excusa d'una pretesa afecció gripal inexistent, deixava entreveure la seva por a un possible atemptat.

Durant l'acte de l'enterrament es van produir uns petits incidents protagonitzats per elements ultra del règim. Aquests, en nombre d'uns 300, van aplaudir el pas del bisbe ultra-conservador de Cuenca Mnr Guerra Campos i van xiular i insultar ("Tarancón al paredón!") a l'arquebisbe de Madrid i Alcalá Mnr Enrique y Tarancón, tot i que aquest anava protegit per la policia. Els manifestants anaven capitanejats per Blas Pifar -de "Luz de Nueva"- i pel tinent general Carlos Infesta Cano, cap de la guàrdia civil, i men portadors de pancartes en les quals es podia llegir "LA HEZ SÓLO ASESINA CUANDO LOS GOBIERNOS SON DERILES", "COMUNISTAS Y CURAS ROJOS AL PAREDÓN", "EL EJERCITO AL PODER!", etc. Després de cantar diversos himnes nazis ("Yo tenía un camarada...") i el "Cara al Sol", tot saludiant a l'estil feixista, aquest reduït grup va dirigir-se al Palau de Justicia. Com es recordarà, allí s'estava jutjant a deu persones acusades d'ésser dirigents de Centesimes Llibres de l'Estat espanyol (vaurem en aquest mateix número el "SUMARI 1.001"). Doncs bé, sembla que s'hi van apropar disposats a promoure un altercat, però la mateixa policia que vi-

gilava els voltants els va obligar a dispersar-se.

LA POLICIA A LES PALPENTES

Al cap de 48 hores de produir-se l'atemptat (a les 8 del vespre del dissabte 22), la policia va fer públics, a través de la TV, els noms de els suposats autors de l'ETA, acusant-los d'ésser els autors materials de l'acció. Junt amb els noms s'hi adjuntaven amplis historials policials. Es tractava de:

JOSEBA-IRAKI ABAITUA GOMEZA, (a) "Markin", de 23 anys;
PEDRO-IRAKI PEREZ BEOTEGI, (a) "Wilson", de 25;
XABIER LARREATEGI KUADRA, (a) "Atxulo", de 27;
JOSEBA-ANDONI URRUTIKOETXEA BENOETXEA, (a) "Jesu", de 23;
JOSEBA-MIKEL BENARAN ORDENANA, (a) "Argela", de 24;
JON EIZAGIRRE SANTIESTEBAN, (a) "Zigor", de 25 anys.

Tot i això, resulta contradictori que la policia que durant uns mesos no va tenir cap notícia de que s'estava perforant un túnel a fi d'atemptar contra la vida de Carrero Blanco, hagi pegut en sonys de dos dies identificar els autors de l'acció. A més, cal tenir en compte les declaracions fetes al dia següent, a través de la BBC i de ràdio París, per alguns dels acusats, negant la seva intervenció en l'atemptat. Finalment cal recordar la conferència de premsa clandestina sostinguda per quatre militants d'ETA que es van presentar com els veritables autors de l'atemptat, el 28 de desembre a Bordeaux (Estat francès).

Per tot això, creiem que la policia es va veure obligada a donar uns noms dels seus fitxers, a fi de donar sensació a l'opinió pública de que les investigacions eren positives i no pas a les palpentes.

o o o

D'altra part, el mateix dia de l'atemptat s'iniciava una extensa operació policial, controlant-se espasmodicament els punts "fronters" entre Euzkadi-Nord i Euzkadi-Sud i entre Catalunya i el Rosselló. En a-

l'hemeroteca General

L'11 de gener la policia francesa inicià una àmplia operació repressiva (registres, controls d'identitat i detencions) contra els refugiats polítics bascos a Euzkadi-Nord (departament dels Pirineus Atlàntics). Se sap que són 14 les persones que, en un principi, es van deportar a la frontera franco-belga, és a dir a 1.000 kms del seu país. De moment en van detenir a 6: PEDRO AKIZU LEIZARRETA, (a) "Txac", "Kets" i "Zigor", de 26 anys; JOSEBA BLASKO PEREZ, (a) "Landru", de 25; RAMON URRATIA GALARRAGA, (a) "Markos" de 33;

XABIER ZUMALDE ROMERO, (a) "Kabra", de 35; JON-JOSEBA ETXABE OROBINGOA, (a) "Urrutia", "Urtarte" i "Audi", de 36; JOSEBA LUJUA GOROSTIGLA, (a) "Mikel" de 27.

D'ells, només Joseba Lujua és l'únic que, segons la policia espanyola, està acusat de participar en l'atemptat.

Des dies després, el 3, s'aconseguió detenir a Tomas PEREZ REBILLA, considerat -- per la premsa espanyola com el cap del -- "Front Militar" d'ETA.

D'altra banda, aquest mateix dia s'in-- forma que Lujua, Akizu i Etxabe han abandonat els seus llocs de confinament, sospitant-se que han tornat a Euzkadi Nord on s'han amagat. Un quart deportat, Blasko, va ésser detingut per la policia quan intentava agafar un tren amb destinació a París; després d'interrogar-lo, fou posat en llibertat.

També ha estat detingut Iñaki Arregi Lizaga, enginyer de 41 anys, resident en el nº 31 del Carrer d'Antoine Carles, a Tolènça, vora de Bordeus. Se l'acusa d'haver deixat la seva casa per a la conferència de premsa clandestina, celebrada el dia 29, en la qual quatre militants d'ETA es van presentar com els autors de l'atemptat.

Les patrulles miliares

Un sistema de patrulles miliares, basant-se en la desobediència a les ordres dels oficials, es va posar en marxa a les zones de frontera franco-belga, amb l'objectiu de prevenir incidents greus i assegurar la seguretat dels ciutadans.

"Le Monde", París, 28 de desembre...

Com era d'esperar, aquestes mesures repressives han provocat diverses protestes. Destaquem la vaga de la fam de 6 persones a la catedral de Baiona, iniciada l'11 de gener. Els vaguistes pertanyen a "EKIDATA", grup nacionalista basc d'Euzkadi-Nord.

Es tem que les detencions i deportacions continuïn, i s'espera que al mateix temps s'ampliï la protesta popular.

DOCUMENTS

Sota aquestes línies reproduïm el text de l'entrevista de Bordeus, en la qual quatre militants d'ETA es van presentar com els autors materials de l'atemptat que va

costar la vida a l'almirall Carrero Blanco. (Recordem que a més d'un periodista de "Le Monde", n'hi havia de "Le Figaro", de "Le Sud-Ouest", i de "L'Aurore". En la p. 7 d'aquest mateix número d'"AVUI" hem inserit una fotografia de la dita entrevista.)

Amb motiu de la desaparició de l'escena

política de l'almirall Carrero Blanco diverses organitzacions polítiques catalanes han fet públics comunicats al respecte.

El Partit Socialista Unificat de Catalunya (P.S.U.C., nom del P.C.E. a Catalunya) va publicar, amb data 23 de desembre, una declaració del seu Comitè Executiu titula-

Quatre militants bascos se presentent en France comme les membres du commando ayant exécuté l'attentat contre l'almirall Carrero Blanco

Quatre homes presentats com els autors de l'atemptat contra l'almirall Carrero Blanco ont jureu la seva culpabilitat en una entrevista amb un periodista de "Le Monde" a Bordeus.

La visió detallada d'una escena que s'estava produint en un moment de la vida política de la ciutat de Bordeus, en un moment de la vida política de la ciutat de Bordeus, en un moment de la vida política de la ciutat de Bordeus.

La visió detallada d'una escena que s'estava produint en un moment de la vida política de la ciutat de Bordeus, en un moment de la vida política de la ciutat de Bordeus, en un moment de la vida política de la ciutat de Bordeus.

La visió detallada d'una escena que s'estava produint en un moment de la vida política de la ciutat de Bordeus, en un moment de la vida política de la ciutat de Bordeus, en un moment de la vida política de la ciutat de Bordeus.

La visió detallada d'una escena que s'estava produint en un moment de la vida política de la ciutat de Bordeus, en un moment de la vida política de la ciutat de Bordeus, en un moment de la vida política de la ciutat de Bordeus.

La visió detallada d'una escena que s'estava produint en un moment de la vida política de la ciutat de Bordeus, en un moment de la vida política de la ciutat de Bordeus, en un moment de la vida política de la ciutat de Bordeus.

La visió detallada d'una escena que s'estava produint en un moment de la vida política de la ciutat de Bordeus, en un moment de la vida política de la ciutat de Bordeus, en un moment de la vida política de la ciutat de Bordeus.

La visió detallada d'una escena que s'estava produint en un moment de la vida política de la ciutat de Bordeus, en un moment de la vida política de la ciutat de Bordeus, en un moment de la vida política de la ciutat de Bordeus.

La visió detallada d'una escena que s'estava produint en un moment de la vida política de la ciutat de Bordeus, en un moment de la vida política de la ciutat de Bordeus, en un moment de la vida política de la ciutat de Bordeus.

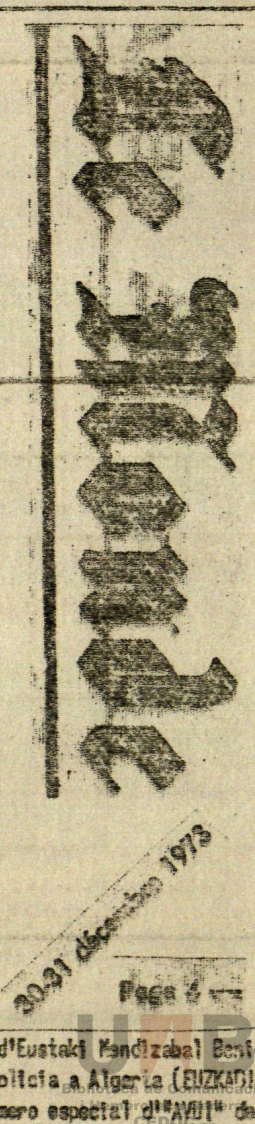
La visió detallada d'una escena que s'estava produint en un moment de la vida política de la ciutat de Bordeus, en un moment de la vida política de la ciutat de Bordeus, en un moment de la vida política de la ciutat de Bordeus.

La visió detallada d'una escena que s'estava produint en un moment de la vida política de la ciutat de Bordeus, en un moment de la vida política de la ciutat de Bordeus, en un moment de la vida política de la ciutat de Bordeus.

La visió detallada d'una escena que s'estava produint en un moment de la vida política de la ciutat de Bordeus, en un moment de la vida política de la ciutat de Bordeus, en un moment de la vida política de la ciutat de Bordeus.

La visió detallada d'una escena que s'estava produint en un moment de la vida política de la ciutat de Bordeus, en un moment de la vida política de la ciutat de Bordeus, en un moment de la vida política de la ciutat de Bordeus.

La visió detallada d'una escena que s'estava produint en un moment de la vida política de la ciutat de Bordeus, en un moment de la vida política de la ciutat de Bordeus, en un moment de la vida política de la ciutat de Bordeus.

• NOLR. "Txikia", nom de guerra d'Eustaki Kandizabal Benito, líder d'ETA assassinat per la policia a Algèria (Euzkadi) el 10 d'abril de 1973. (Veure el número especial d'"AVUI" datat el 15 de maig 1973.)

lada "La muerte de Carrero agrava la crisis":

DECLARACIÓ P.S.U.C.

"(...) El país vive una fuerte tensión. Qué pasará?, se preguntan millones de españoles.

La respuesta a esta pregunta la da la reciente declaración del Comité Ejecutivo del Partido Comunista de España: 'pasará lo que los ciudadanos de nuestro país se propongan que pase'.

La situación es tal que, como indica la mencionada declaración del P.C.E., sólo hay dos opciones posibles para los pueblos de España: 'O se logra un diálogo, una convergencia de todas las fuerzas interesadas en que se realice el paso de la dictadura a la democracia superando la catástrofe de la guerra civil y creando un clima nuevo de convivencia cívica que acerque España a Europa y al mundo, o España quedará, por un largo tiempo sometida a los vaivenes de la violencia, pues a la represión y al endurecimiento del poder, determinados por el aislamiento y la realidad social, por el espeluznante de seguir considerando al país como coto cerrado de una minoría privilegiada, responderá cada vez con más energía la lucha e incluso la violencia de las fuerzas populares a las que no se deja otro cauce para manifestarse y defenderse'.

(...) En estos momentos es esencial que todas las fuerzas sociales y políticas que se oponen a la política de catástrofe a la cual inevitablemente nos conduce el continuismo dictatorial, converjan para dar una salida positiva a la situación con el mínimo de violencia y desorden. En Cataluña, las plataformas unitarias constituidas por la Comisión Coordinadora de Fuerzas Políticas de Catalunya y la Asamblea de Catalunya son concreciones importantes de esta convergencia y sitúan al pueblo catalán a la cabeza de la lucha de los pueblos de España contra el franquismo, dándole una responsabilidad particular a este proceso. Los organismos unitarios logrados en Cataluña tienen el deber de proyectarse hacia afuera de Cataluña y estimular la unidad aquí conseguida. (...)"

A continuació s'inclou el programa del "Pacto para la libertad", del PCE, fent una crida "no sólo a las fuerzas políticas y civiles, sino también a los miembros del aparato del Estado, a los funcionarios de la administración y, particularmente, a las fuerzas armadas (...)"

Finalment, després de fer esment de les lluites que s'estan produint per reivindicacions econòmiques, es fa una crida a la lluita antirepressiva, per l'amnistia i per les llibertats democràtiques en el camp de la "huelga general política" i la "huelga nacional".

DECLARACIÓ F.N.C.

Per la seva banda, el Front Nacional de Catalunya (F.N.C.) va editar, amb data 29 de desembre, una declaració sota el títol "Entorn de la mort de Carrero Blanco", en la qual es diu:

"(...) De fet, l'opinió pública no ha dit res, per la senzilla raó que no pot dir res, ni sobre l'atemptat ni sobre cap altra cosa. Des de l'òptica del sistema l'opinió pública no compta a partir de l'acte tremendament terrorista que arrenca el 10 de juliol de 1936 i que s'allarga fins als nostres dies.

La condemna de la violència, del crim polític i del terrorisme exigeix indispensablement una autoritat moral que el règim, basat en un acte terrorista que ha estat centenars de milers de morts i que ha practicat la repressió terrorista durant més de trenta-set anys, no posseeix.

La llista de les víctimes que ha fet i que continua fent la pràctica sistemàtica del terrorisme oficial és això sí, selectiva. Les víctimes han estat la classe obrera, els estaments populars i les nacionalitats de l'Estat espanyol que reivindiquen la seva llibertat.

Abans de condemnar moralment l'acció que ETA ha dut a terme, cal una seriosa reflexió sobre la història dels últims trenta-set anys de règim franquista, sobre els orígens terroristes de la dictadura i sobre la repressió sistemàtica que l'ha caracteritzada. I això és el que l'artificiosa unanimitat de la condemna oficial no aconsegueix d'esborrar. En les circumstàncies en què es desenvolupa avui la vida pública a l'Estat espanyol, l'acció que postula la llibertat, la justícia i la dignitat d'aquesta vida pública, tingui o no caràcter violent, neix redimida.

(...) No pretendem concloure d'aquí que aquesta sigui l'única forma de lluita, ni tan sols que faci inútil, o menys important, la mobilització popular reivindicativa per les llibertats polítiques i nacionals impulsada per l'acció política unitària. La lluita unitària contra la dictadura feixista espanyola és vàlida i operativa, però en res no es contraposa a la practicada, en aquest cas, per l'ETA.

La desaparició de Carrero, peça vital del continuisme del règim, planteja a aquest, un sacseig de problemes que poden influir en els desenvolupaments polítics a curt i a mitjà termini. En aquest sentit, i a part les presents consideracions sobre el fet concret de l'atemptat, es farà necessari d'abordar, amb la perspectiva suficient, una anàlisi de la situació política de la dictadura que aquest fet pot contribuir a deteriorar encara més."

ARTICLE P.S.A.N.

Finalment, el Partit Socialista d'Alliberament Nacional dels Països Catalans (P.S.A.N.) ha publicat en el seu butlletí "Lluita" nº 37, un extens article titulat: "La situació econòmica i política: perspectives de lluita", del qual en reproduïm alguns extractes del tercer punt "La mort de Carrero":

"Per a alguns la mort de Carrero Blanco representa el cop definitiu per al franquisme.

Per al PSAN és un accident important, però només un accident que no varia substancialment l'equilibri del poder.

Si l'Estat franquista fos única i simplement l'Estat d'una minoria 'ultra' accelerada, la desaparició d'una figura bàsica per a la prolongació del franquisme, com Carrero, seria el cop definitiu.

Però l'Estat franquista és cada cop més l'Estat de la burgesia monopolista i financera espanyola i respon més i més exactament als seus interessos de classe.

La situació actual del poder de l'Estat cal interpretar-la gairebé totalment com a la de buscar -aquesta burgesia monopolista- unes fórmules d'estabilitat i de repro-

ducció del sistema.

I a la burgesia monopolista, per a fer ruïllar la màquina econòmica no li interessa un règim democràtic (perquè sap el perill que comporta per al seu domini la lliure expressió i organització de les classes populars de les diferents nacions de l'Estat), sinó que li interessa simplement un cert consens social i una certa 'participació' que 'legitimant' el poder i li permetin de mantenir i reproduir el sistema utilitzant uns certs mecanismes de 'regulació', és a dir, uns certs canals en els treballadors a les empreses, i als 'ciutadans' als barris i pobles, i en general els diferents sectors socials facin arribar les seves 'veixes' per a corregir determinats detalls a fi d'agilitzar el funcionament de la màquina econòmica, però sense canviar les condicions fonamentals d'exploatació.

I és a aquest sistema de 'participació controlada' que tendeix la burgesia monopolista.

Davant aquestes noves necessitats la burgesia monopolista intenta de canviar la base social actual de sosteniment del règim obrint la participació especialment.

(CONTINUA EN LA PLANA 7)

El Mundo

NEW YORK TIMES

The Economist

«Il Corriere della Sera», l'important diari italià de Nàpols, va publicar el 27 de desembre un article titulat: "Per què van matar a Carrero", en el qual es diu entre altres coses:

"...El conflicte fratricida no va acabar amb la victòria de Franco, sinó que ha continuat durant dècades d'una forma sàrdica i implacable, amb sorts i dures resolucions, Carrero, a qui Franco confiava la gestió governamental, no va poder atenuar les contradiccions de la societat espanyola. (...) El rancor és el cos denominador de la situació; acolliment de treballadors per organitzar vagues, multes a aquells qui parlen massa, etc., són detalls que deixen una marca en l'ànim del poble espanyol. Malgrat el triomfalisme públic decretat pel règim -que es pot resumir en la frase: 'Com en Espanya no hi ha nada', que la TV repeteix incansablement- (...) la veritat és que les coses no han anat massa bé que diguem al país. D'un temps ençà i quasi ininterrompudament, s'han produït conflictes a les fàbriques, a les mines i a la Universitat; i en el front econòmic la inflació és galopant.

(...) Les manifestacions ultradretanes de maig -sota l'excusa de la mort violenta d'un policia a Madrid (Espanya)- l'1 de maig- van posar de manifest les contradiccions existents al si del govern. Franco va eliminar l'Opus Dei -excoïció- feta d'En Llorenç Rodó- i va anomenar president del govern a Carrero Blanco, un home del qual es deia que era més franquista que Franco... Amb aquesta maniobra es pretén calmar els ànims dels falangistes més inquietes. Però l'ascens de Carrero al poder no va aconseguir que es produís cap canvi en una societat la gran majoria de la qual està cansada de tot allò que és vell i que, d'altra banda, no es decideix a afrontar un futur nou. (...) Aquesta societat està immersa en la por pel record de la guerra civil i aquests sobresalts violents la fan presa del pànic. (...) En l'Espanya d'avui, un altre pas vers la dreta seria un contrasentit: una onada de repressió antiliberal pot provocar una revulsió molt forta i constituiria a la llarga un error tràgic."

El conegut setmanari anglès "The Economist" publicava el dissabte 29 de desembre un interessant article del qual n'hem extret les següents frases:

"...L'almirall Carrero Blanco era una persona ultraconservadora que es mantenia en bones relacions amb totes i cada una de les principals faccions del règim. En tot el país no hi havia ningú com ell capaç d'interpretar la mentalitat que s'amaga sota l'eslògan "Después de Franco las instituciones", és a dir després de Franco el franquisme. Aquesta va ésser la raó de la seva designació com president de govern i aquesta ha estat també el motiu de que ara ja no sigui viu. El pla de successió tan minuciosament preparat per Franco ha sofert un cop irreparable."

"The Times", el diari més seriós de la Gran Bretanya, en la seva edició del 28 de desembre -abans del nomenament del nou president de govern-, inseria un comentari titulat "Un ministre espanyol s'asega a El Parde":

"...El Sr Carlos Arias Navarro, ministre de la governació, s'ha traslladat provisoriament al palau del Parde a conseqüència d'haver rebut menaces de mort. El Sr Arias, segons informes policials espanyols, és ara l'objectiu número 1 dels extremitats bascos."

Per la seva banda, el diari suís "Neue Zürcher Zeitung", escrivia l'últim dia de l'any 1973:

"...No hi ha cap dubte que la repressió que es desencadenarà serà llarga i dura i que aquesta vegada afectarà a tots els sectors scepticos d'adoptar la mena oposició política al règim (intellectuals, treballadors sindicalistes, universitaris, autònoms, etc.)."

El setmanari "Times" de Nova-York, de data 31 de desembre, escrivia:

"...Però si l'economia fallés, el govern espanyol es trobaria en una situació molt compromesa. I és possible que aquest dia ja hagi arribat. L'ampli conjunt d'adversaris de Franco (treballadors, capellans, intel·lectuals, universitaris i regionalistes /sic) comparteixen tots una mateixa convicció: o el règim canvia o caldrà canviar-lo."

El diari conservador "Daily Telegraph", de Londres, data en la seva edició del 31 de desembre:

"...La designació directa d'un nou president de govern espanyol sense consultar per a res a l'opinió pública, junt amb les

RECULL PRENSA INTERNACIONAL

presonament per més de 20 anys d'un grup de 10 esquerranistes relativament moderats, ha revelat una dura realitat: la naturalesa fonamental feixista de l'Espanya de Franco no ha canviat."

Dos dies després, escrivia:

"...Els vuit anys que Arias Navarro va estar al front de la 'Dirección General de Seguridad' es van caracteritzar per algunes de les mesures repressives més dures imposades pel règim al llarg de la seva història. Aquells qui van viure els primers dies de la guerra civil, en referir-se a ell /Arias Navarro/, parlaven del 'Carnicer de Málaga /sic/'. I, d'altra banda, es diu que, essent auditor dels tribunals franquistes va condemnar més d'un centenar de republicans d'Andalusia."

Un altre setmanari important de la capital britànica, "The Economist", sota el títol "Un home per a la congelació", deia:

"...Carrero ha mort, viue Carrero! Així es podria resumir-se la política espanyola d'aquests últims dies. (...) La consigna és: continuïtat, fermesa i duresa. Això es va posar de manifest el dijous en conèixer la composició del nou equip ministerial espanyol /presidit pel policia Arias Navarro/, el qual és encara més dretista que l'anterior. És un govern que es proposa de perpetuar el franquisme després de Franco."

El diari "The Scotsman", d'Edimburg (Escòcia), escrivia tot comparant l'Estat espanyol amb el règim dictatorial grec:

"...Els partidaris del Règim /feixista espanyol/ se sentiran contents per la severitat de les penes imposades a Camacho i els seus companys, però hi haurà qui en tindrà la consciència que si la il·legalitat de les CC.OO és castigada amb sentències de 20 anys, aleshores poc importa recórrer a la violència tractant de fer volar pel aire als membres del govern. (...) El nou president del govern espanyol va demostrar quan era ministre de la governació que era partidari de les mesures dures, inclosiu violentes, contra els adversaris del règim. (...) Les conseqüències internes d'aquesta severitat /en la composició del nou govern espanyol/ li poden resultar nefastes per al règim, ja que demostraria la seva absoluta indiferència davant l'opinió internacional."

(VE DE LA PLANA 5: "ARTICLE P.S.A.N.")

a sectors de tècnics i de mitjana burgesia imprescindibles per al funcionament de la màquina econòmica, però topa amb l'oposició de la burocràcia falangista que des de dins i del mateix aparell de l'Estat s'oposa a una evolució que podria significar la pèrdua de bona part dels seus privilegis i mitges ideològics.

I essent aquests sectors necessaris en el moment actual a la burgesia monopolista per al manteniment de l'aparell d'Estat, es veu obligada a fer determinades concessions a nivell de participació en el poder i de

realització d'acions represives (però + que no puguin fer perillar la política general d'expansió econòmica o allunyar més els nous sectors cridats a la participació).

En aquest dilema general de buscar una nova base social sense perdre la vella es poden interpretar les vacil·lacions del règim i les seves limitacions i contradiccions.

Per tant, concretant, el règim -expressió principalment dels interessos de la burgesia monopolista espanyola- intentarà evolucionar cap a una 'participació tecno-

cràtica' que mantindria i intensificaria el cal, l'exploatació de la classe obrera i de les classes populars; intentarà evolucionar cap aquest objectiu si no topa amb una forta oposició democràtica que l'impedís de refregar-se en aquest punt d'equilibri.

En aquesta perspectiva general, la mort de Carrero cal interpretar-la com a un problema de refer l'equip polític del govern, de trobar un àrbitre vàlid que eviti o minui les disputes internes i, en aquest sentit, pot tenir unes certes repercussions perquè dins el règim l'autoritat de Carrero era indiscutible i és evident que ni el mateix substitut Arias Navarro pot complir amb la mateixa eficàcia aquesta funció. De cap manera, però, es pot interpretar la mort de Carrero com l'enfonsament d'una línia, ni l'acabament del mateix règim.

Així, la crítica del PCE i la seva filial a Catalunya, el PSUC, amb els seus plantejaments de 'no violència' i de 'Pacte para la llibertat' adreçats a seduir a sectors de la burgesia monopolista i de l'exèrcit, no pot ser més il·lusòria, precisament en un moment en què la burgesia de tot Europa i de tot el món tanca files i busca de reforçar el seu poder per a plantar batalla en les lluites que la classe obrera i les classes populars li fan de plantejar davant l'enduriment progressiu de les condicions de vida que el capitalisme ens prepara."

ULTIMA HORA

Amb data 9 de gener el govern espanyol ha demanat a la "Interpol" la busca i captura dels suposats autors de l'atemptat, que van concebre una conferència de premsa clandestina a Bordeus, el 28 de desembre (veure foto adjunta). D'altra banda, han continuat a l'Estat francès les detencions i interrogatoris de refugiats bascos, els quals han estat deportats posteriorment a la frontera franco-belga. Al respecte cal afegir que alguns han retornat clandestinament a Euzkadi Nord, ja que, com va dir Itxabe: "Com a base no tinc perquè sotmetre'm a la voluntat d'un ministre francès de l'interior. A la legalitat del poder francès, nosaltres hi oposem la legalitat moral basca".

Finalment, cal dir essent del rumor segons el qual l'Estat espanyol pensa demanar al francès l'extradició de diversos refugiats polítics bascos.

La conferència de premsa de Bordeus (28 de desembre). A la part els 9 bascos militants d'ETA assassinats pel franquisme. Aseguts, els 4 que es van dir autors.

SUMARI 1001 O A LA CLASSE OBRERA

• Tal i com dèiem en el número d'«AVUI» datat del 22 de desembre, a continuació + oferim als nostres lectors un recull sobre el procés incoat a 10 treballadors, acusats de pertànyer a la «Coordinadora General de Comissions Obreres de l'Estat espanyol». Recordem que l'obertura del judici va coincidir amb l'atemptat mortal contra l'almirall Carrero Blanco, i que el veredict fou donat el mateix dia del nomenament del nou president del govern espanyol feixista, Carlos Arias Navarrete, política de professió.

ANTECEDENTS

El 24 de juny de 1972, la policia penetra en el seminari dels pares oblatos de Pozuelo de Alarcón -seu de la revista *Mundo Social*-, situat vora de Madrid (Espanya) i procedia a la detenció de 10 persones. (Veure noms i historials més endavant.)

Immediatament se'ls va imposar sengles multes governatives de 250 i 100.000 pesetes, equivalents a dos i un mes d'arrest substitutori. Tres dies després van ser empresonats i al cap de 24 hores el jutjat d'Ordre Públic nº 1 obrí el Sumari 1.001/72 i decretava auto d'empresonament.

L'acusació era d'haver participat en una reunió de la «Coordinadora General de Comissions Obreres de l'Estat espanyol», tot i que no existia cap tipus de prova, ja que només es basava en els antecedents policials: «...Se trata de un agitador + subversivo habitual, pro vintres destacan de desde hace tiempo y reiteradamente por su constante e intensiva actividad como + agitador, por todo lo cual representa más que una amenaza una realidad concreta contra la pacífica convivencia social»...

ELS 10 DE CARABANCHEL

Els 10 detinguts eren:

MARCELINO CANACHO ABAD, obrer fresador. Empresonat, processat i internat en un camp de concentració espanyol des del 39 al 43, data en què es va evadir passant a Algèria. Tornat a l'Estat espanyol l'any 67, ha estat des d'aleshores cinc vegades processat, dues multat i desposseït d'un càrrec sindical electiu del Sindicat Oficial; vocal social de «Perkins Hispania» de Madrid. Ha estat a la presó des del 19

mes de març 1967 al març del 1972. Li demanaven 20 anys i 1 dia, a la qual cosa ha estat condemnat.

EDUARDO SABORIDO GALAN, obrer metallúrgic, ex-enllag sindical d'«Hispano Aviación» de Sevilla (Espanya), i ex-vocal social del Sindicat del Metall de Sevilla. Detingut + set vegades, cinc processos, dues multes, + una deportació, un acomiadament i un any de presó, tot des del 67 al 72. Li demanaven + 20 anys i 1 dia, a la qual cosa ha estat + condemnat.

NICOLAS SARTORIUS ALVAREZ, periodista i advocat. Set vegades empresonat, quatre processat, tres multat, quatre acomiadaments i tres anys a la presó. Li demanaven 19 anys, a la qual cosa ha estat condemnat.

RVD, FRANCISCO GARCIA SALVE, sacerdot-obrer de la diòcesi de Segòvia i treballant a Madrid (Espanya). Dos vegades detingut i empresonat, 6 processos, 12 acomiadaments, + tot entre el 1969 i el 1972. Darrerament en la presó concordatària de Sastre (Veure el número extraordinari d'«AVUI», datat el 17 de desembre), on va dur a terme dues vagues de la fam, la darrera ininterrompuda durant el procés. Li demanaven 19 anys, a la qual cosa ha estat condemnat.

FERNANDO SOTO MARTIN, obrer metallúrgic de Sevilla (Espanya), desposseït dels càrrecs sindicals electius d'enllag, vocal provincial, president de la secció social del Sindicat del Metall de Sevilla i vocal «nacional». Quatre detencions, dues multes, un acomiadament, una deportació, quatre mesos a la presó, tot des del 1967 al 1972. Li demanaven 18 anys, condemnat a 17 anys i quatre mesos. (És l'únic dels 10 a qui es va + rebaixar la pena.)

JUAN-MARCOS MUÑOZ ZAPICO, obrer metallúrgic de Gijón (Espanya). Quatre multes, dos processos, cinc acomiadaments. També ha estat desposseït dels seus càrrecs sindicals electius del Sindicat Oficial. Li demanaven 18 anys, a la qual cosa ha estat condemnat.

PEDRO SANTIESTEBAN HURTADO, obrer metallúrgic, ex-jurat de l'empresa «Bebco Wilcox» de Bilbao (Euzkadi). Detingut per primera vegada; una multa, un procés. Li demanaven 12 anys i 1 dia, a la qual cosa ha estat condemnat.

LUIS FERNANDEZ COSTILLA, obrer metallúrgic de Valladolid (Espanya). Detingut per + primera vegada; una multa, un procés. Li demanaven 12 anys i un dia, a la qual cosa ha estat condemnat.

FRANCISCO ACOSTA ORCE, taxista, ex-vocal provincial del Sindicat de Transports de Sevilla (Espanya). Tres detencions, dos pro-

cessos, una multa, un acomiadament. Li demanaven 12 anys i 1 dia, a la qual cosa ha estat condemnat.

PIRELL-ANGELO ZEMBA, obrer del gas i electricitat de Saragossa (Espanya). Detingut per primera vegada. Li demanaven 12 anys i un dia, a la qual cosa ha estat condemnat.

• LA PROTESTA POPULAR

D'ençà de la seva arbitrària detenció i posterior empresonament, els pobles de les distintes nacions de l'Estat espanyol han dut a terme nombroses accions de solidaritat i protesta, especialment pel que fa a la classe obrera catalana. Igualment, per la seva banda, els «10 de Carabanchel» han fet arribar cartes i telegrams solidaris quan la situació ho exigia: recordem, a títol d'exemple, la lletra enviada a la classe obrera de Catalunya quan l'assassinat + de Manuel Fernández i Márquez, obrer de la FECSA de St Adrià del Godeu, el 3 d'abril de l'any passat (veure «AVUI» del 15 de maig 1973.).

Darrerament, amb motiu del seu judici, + havien estat convocades a tot l'Estat espanyol dues jornades de solidaritat amb Cemacho i els seus companys: el 12 i el 20 de desembre.

EL 12 DESEMBRE A CATALUNYA

Les crides a la mobilització de les + distintes tendències de CC.OO. de Catalunya per a la diada del dia 12 foren molt semblants. De la signada per la «Comissió Obrera Nacional de Catalunya» n'extraiem les següents frases:

«...els obrers estem lluitant contra + l'exorbitant augment dels preus, per les exigències salarials, pels nostres drets sindicals i socials, contra els projectes organitzats pel règim, i per la llibertat... Hi ha condicions per a un increment + substancial de la lluita durant els propers dies. Les plataformes pendents, la + proximitat de centenars de convenis, l'escaudat augment dels preus, la desfeia + del govern d'apujar-los novament i la recent congelació dels salaris ofereixen una àmplia base perquè impulsem, per tot + arreu, les accions en exigència dels nostres drets...»

El dia abans -11-, la policia, en un + gloriós intent d'aturar la mobilització obrera i popular, va detenir «preventivament» diversos dirigents obrers: Morales, Palomero, Cortada i Isabel López de la SEAT, i a Plata, Fuentes i González del Baix Llobregat.

Tot i així, foren nombroses les accions de protesta, on les quals es van lligar + les reivindicacions específiques de cada +

lloc amb les més generals.

Destaquem:

Assemblees i aturs: SEAT, PEGASO, PYRSA, + Mail Ibèrica, Construccions Navarra, Huarfe, Letona, Forjas Laura, Hispania-Vita-Zurich, Union y el Fénix, Meridional, etc., + etc. de Barcelona; ESESA, CAROSA, La Soda, Siemens, Tuperin, Pirelli, Matasàs, Fergat, Elsa, Leforsa, i més de 50 empreses de tot Catalunya.

Manifestacions: El dia 11, a Terrassa (100 persones) i a Sabadell (400); el 12 a Sta. Coloma de Gramenet, Mataró (150) i a Barcelona (1.500, a les 8 del vespre, a Passeig de Gràcia/Gran Via).

EL DIA 20

A CATALUNYA

Tot i l'execució del president del govern espanyol feixista, almirall Carrero + Blanco, van tenir lloc diverses accions:

Assemblees i aturs: Hispano Olivetti, Seix i Barral, REPSA, Pegaso, Costa i Font, al Banc General del Comerç, al Banc Guipuscoa, etc., de Barcelona. Ariel Edicions d'Espluques, Miró i Trespas de St Adrià, Gasso!, + Darius, Padrós, Ampurdness, Inex, Alba i Eti de Mataró, Papelera, Tuperin, Siemens, Pirelli, Leforsa, i Fergat de Cornellà, SA FA de Blanes, etc., etc.

Més d'un centenar de treballadors d'assegurances es van concentrar el dia 19 davant la CNS de Barcelona. D'altra banda, + el mateix dia 20 diverses zones barcelonines restaren il·luminades per una vaga solidària dels ferrolers (SECESA).

Manifestacions: A Barcelona: Un centenar + d'estudiants es van manifestar durant mitja hora a Sicília/Nàpols, el migdia, i re partiren propaganda; quan l'arribada d'un + ODI, els seus ocupants van disparar ferint un manifestant a les cames.

A Baixa de St Pere//Alvarez de Castro, un piquet va col·locar una gran pancarta a 2/4 de 8 del vespre.

A Tenor Massini//Sants es van manifestar + 100 persones a 6/11a hora de la tarda.

Al Turó de la Peire, manifestació a les 8 del vespre.

A Pl i Molist, manifestació a la mateixa + hora i petit incendi en un ODI.

A Casanova//Trevençera de Gràcia, es van + manifestar 700 persones provinents de la + manifestació de Plaça Catalunya. El grup + va marxar vers el Carrer Balmes, on la policia va carregar i efectuà diverses detencions.

A Ronda Universitat//Sant Antoni, manifestació a 2/4 de nou del vespre.

A Meridiana//Mallorca i a Còrsega//Roca + fort, manifestacions a la mateixa hora.

A comarques: manifestació a St. Adrià + el 19 (200 persones); el 20 a Sta. Coloma (100), Sardanyola (50) i Sabadell (400).

EL JUDICI:

* Com ja han dit més amunt, el dia 20 es va obrir el procés amb 8 hores de retard, + degudes, sembla ser, a l'atemptat contra + Carrero Blanco.

Al mateix hi assistien diversos observadors estrangers: representants dels diversos sindicats italians (CGIL, UIL...), dels sindicats americans (AFL-CIO), de la Federació Sindical Mundial, d'Amnesty International, de la Comissió Internacional de Juristes demòcrates presidits per Ramsey W. Clark, ex-ministre de Justícia USA, etc. A més, també hi havia gran nombre de periodistes dels periòdics més importants del + món.

El judici va durar tres dies. Durant la seva celebració, va quedar clarament demostrada la no existència de proves que justifiquessin el procés, ja que l'acusació només es basava —com ja hem dit— en els antecedents presentats per la policia. Tot i això, el mateix dia del nomenament del policia Arias Navarro per al càrrec de nou + president del govern espanyol feixista (28 de desembre), es feren públiques les condemes, les quals, a excepció del cas SOTO, eren les mateixes que les demandes pel fiscal.

* A continuació incloïm una extracte de l'article "El Proceso 1.001", publicat en el setmanari espanyol "CAKSID 16" (Nº 111, del 31 de desembre 1973), per creure que + reflecteix objectivament els fets que van tenir lloc durant el judici:

Hablan los abogados

"¿Cómo es concebible —se pregunta Gil-Robles— que el ministerio fiscal no quiera analizar la prueba? Sencillamente, porque no hay ninguna. En Derecho Penal no pueden actuar las presunciones. He de lamentar —puntualizó— el que no se haya podido interrogar a los policías que practicaron las detenciones el 24 de junio de 1972 en el noviciado de los Padres Oblatos de Pozuelo de Alarcón (Madrid)."

Con anterioridad al informe de José María Gil-Robles se pronunciaron los restantes letrados, de quienes se da una breve referencia de sus intervenciones.

Ruiz-Giménez: "Nos hallamos ante

una acusación sin base, ya que la calificación fiscal tan sólo se sostiene en hechos manifestados por la policía. Hechos que, por otra parte, no se han probado. Los policías no han podido ser interrogados por los abogados defensores, ya que el fiscal no los presentó como testigos. De este modo no han podido revelar las fuentes de las que se basa la acusación."

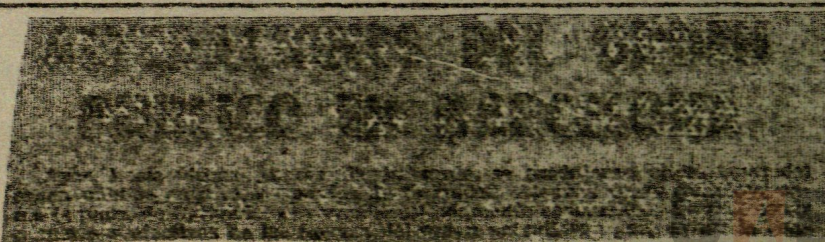
Asimismo, Ruiz-Giménez —tras hacer una alusión a la Declaración Universal de los Derechos Humanos— negó que Marcelino Camacho fuese de pésima conducta social, como afirmaba el fiscal. A este respecto citó unos párrafos del libro "Cartas al Rey", en el que su autor, Emilio Romero, le dedica a Camacho unas líneas, y no precisamente peyorativas.

Marcial Fernández Montes, tras larga exposición, "pretendió demostrar al tribunal —informaba la agencia Logos— que la acusación no había probado nada en esta vista oral".

De Cossío y Corral puso de manifiesto que "esta causa está llena de preguntas sin respuestas. Todas las pruebas que se han presentado —puntualizó— son presunciones, y éstas no son válidas en el proceso penal español".

Por su parte, Cristina Almeida alegó la imposibilidad de condenar el delito que se imputaba a su patrocinado por no darse los elementos objetivos que la ley exige. Su patrocinado —afirmó— no sabía que se iba a celebrar ninguna reunión en Pozuelo. Por otra parte, no hubo tal reunión. Asimismo, se refirió al "delito político en concreto —según despacho de Logos—, del cual dijo que está sujeto a todo tipo de circunstancias".

Manuel López emitió su informe afirmando que en toda su vida profesional no se había encontrado con una petición fiscal tan grave en un proceso tan falto de consistencia en cuanto a la prueba. En la causa objeto del proceso —matizó— se observaba el incumplimiento de los preceptos legales, en cuanto a los documentos aportados por la Policía, que habían sido obtenidos en el Noviciado de los Padres Oblatos. Respecto a la calificación de "pésima conducta social", que el ministerio fiscal atribuye a su defendido, manifestó que las actividades de Marcos Muñiz siempre las había realizado a la luz del día y lo que hizo fue en fun-

De "Diario de Barcelona", del 21 de desembre 1973

ció de su cargo de enlace sindical de la empresa en que prestaba sus servicios.

Respecto a la legalidad o no de las "denominadas Comisiones Obreras", Manuel López dijo que el Tribunal Supremo no puede declararlas fuera de la ley. "La jurisprudencia —interpreta la ley— no es fuente de Derecho. No hay ninguna norma legal que haya declarado fuera de la ley a las denominadas Comisiones Obreras". Asimismo, el abogado de Muñiz Zapico puso de manifiesto que su defendido no atentó contra la organización del Estado, ya que las aspiraciones del procesado se han "reducido siempre al campo de lo laboral: libertad sindical, derecho de reunión y asociación. En esto no puede verse un ataque contra el Estado".

La vista del juicio comenzó con el interrogatorio de los procesados, a preguntas del ministerio fiscal y de los abogados defensores. Todos negaron la acusación del ministerio fis-

cal de constituir la "llamada coordinadora nacional de las Comisiones Obreras". Asimismo, casi todos destacaron su condición de representantes sindicales.

Por su parte, Marcelino Camacho, interrogado sobre su pertenencia o no a las denominadas Comisiones Obreras, manifestó que sólo había estado en libertad tres meses y medio y no había tenido tiempo de reunirse con trabajadores para que le eligieran como miembro directivo de las mismas. Asimismo, Nicolás Sartorius manifestó que las Comisiones Obreras no tienen nada que ver con ningún partido o ideología.

Tras el interrogatorio se procedió al examen de pruebas y a la presentación de los testigos de los abogados defensores. (El ministerio fiscal no presentó ningún testigo de cargo.) Posteriormente, el ministerio fiscal elevó a definitivas las penas que solicitaba contra los "diez acusados como presuntos dirigentes de las Comisiones Obreras". Después, los abo-

gados defensores, en sus informes, rechazarían tal acusación, así como la de asociación ilícita; solicitando la absolución para sus patrocinados.

INDIGNACIÓ MUNDIAL

* Tant la premsa internacional com diversos organismes de tot el món (sindicats, partits polítics, etc.) han condemnat el judici, ja que amb la seva celebració s'intenta jutjar la classe obrera dels diversos pobles de l'Estat espanyol.

★ Per la seva banda, l'Equip "AVUI" ne vol deixar passar aquest important fet sense expressar la seva indignació i condemnar per un procés muntat i per unes monstruoses penes imposades, sense cap prova de delictes, a uns militants obrers, pel seu fet d'haver-se dedicat al millorament de les condicions de vida dels seus companys de classe.

APRÈS UN MOIS DE GRÈVE DE LA FAIM Un religieux catalan est dans un état préoccupant

DIGUEM NO

* Mossèn Lluís Ma, Xirinacs continua (10 de gener) la seva vaga de la fam a l'hospital psiquiàtric de la Presó de Carabanchel (Madrid, Espanya) en feu traslladat el 23 de novembre. Com es recordarà, Mn. Xirinacs va iniciar aquesta acció l'1 de desembre a la presó Model de Barcelona, en protesta per la detenció i posterior empresonament dels 113, un dels quals és ell mateix. Tal i com va dir en una declaració feta en començar la vaga de la fam (veure "AVUI" dedicat a l'enfrontament entre l'Església i l'Estat espanyol), no posarà fi a la seva acció mentre no sigui posada en llibertat la totalitat dels 113 detinguts.

Ara, el seu estat físic és alarmant i es tem que de prolongar uns quants dies més el seu gest, pot produir-se un fatal desenllaç. Sembla que, degut a això, ha estat permès a la seva mare de visitar-lo des del 5 de gener.

Finalment, cal fer esment que el 26 de gener serà jutjat pel TOP de Madrid (Espanya), acusat de "propaganda il·legal".

(La vaga de la fam és un mètode de lluita pacífica que ha estat utilitzat repetides vegades arreu del món. Recordem els casos de Gandi a l'Índia, dels irlandesos McSwiney i McStiofain, del "chicano" César Chávez, de Lanza del Vasto, etc.)

D'entre els diversos escrits solidaris, reproduïm uns extractes d'una crida de l'Assemblea de Catalunya: "El Secretariat de la Contestació Permanent de l'AdC, informa".

AMB ELS FETS!

CRIDA DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA PER MOSSÈN XIRINACS:

L'Assemblea de Catalunya ha editat recentment un document en el qual, després de parlar de les accions semblants dutes a terme per Mossèn Xirinacs i de reproduir la seva declaració del 11 de desembre, diu:

"(...) L'Assemblea de Catalunya no és tan sols la unitat de diverses ideologies en lluita per la Democràcia, és també la unitat de les diverses accions en la lluita per aquesta Democràcia.

Acabar amb la il·legalitat feixista i restablir les llibertats democràtiques és el piló fonamental de l'Assemblea de Catalunya.

En Lluís Ma, Xirinacs aporta a la lluita una nova vessant: el progressiu i decidit refus a la il·legalitat feixista.

El seu gest extrem vol fer-nos entendre a tots que el canvi és vàlid i positiu políticament: el nostre poble és capaç de dir NO a allò que l'oprimida, i aquest NO col·lectiu ha d'anar obrint-se pas a través de la suma de petites accions de refus de la major part dels homes i dones del nostre poble. SOLIDARITZAR-SE amb en Lluís Ma, Xirinacs vol dir començar a progressar en el camí de ruptura del cúmul de lleis i lleis legals que ofeguen la nostra dignitat d'homes i dones de poble lliure!

DIGUEM NO AMB ELS FETS!"

ÚLTIMA HORA: XIRINACHS

• El dia 11 de gener, després de 42 dies de vaga de la fam, mossèn Lluís Ma. Xirineas ha cessat en la seva acció. Sembla ser que va prendre aquesta decisió, davant la certitud que aquest mateix dia serien posats en llibertat els 113 que encara hi ha a la Presó Model de Barcelona, detinguts arran de l'afer dels 113. (Recordem que Mn. Xirineas va anunciar que només acabaria la seva vaga de la fam quan tots els empresonats amb motiu de la reunió a la parròquia de Santa Maria Mitjancera de Barcelona, el passat 28 d'octubre, fossin alliberats.)

Però, com és ben sabut, aquestes 12 persones encara no han estat posades en llibertat. Aquesta vegada el pretext de les autoritats del ministeri de Justícia i del TOP ha estat l'explosió, aquell mateix dia, d'una bomba al "monumento a los caídos" de la Diagonal barcelonina; a l'igual que els fets de Vic van ajornar uns dies la sortida del primer grup dels 113.

Durant els seus 42 dies de vaga de la fam, Mn. Xirineas ha perdut 20 kilos.

DATOS BIOGRÁFICOS

Mn. Lluís Xirineas nació en Barcelona el 1927, en el barrio de la Barceloneta. Estudió en el Colegio de San Francisco de Asís, en 1944, donde ordenado sacerdote en 1950. Desde el año 1957 vivió en la parroquia de Santa María del Camí en Girona, donde fue párroco hasta el año 1965, cuando fue trasladado a San Jaume de Sallent para toda Cataluña, donde fue nombrado abate de la casa de San Jaume de Sallent, en 1966 y nombrado en la Universidad de Barcelona, que no terminó, por causa la constitución de una parroquia universitaria.

En 1967 se dio un enfrentamiento con la policía, registrado en 1968, por una rúa trasladado a San Jaume de la diócesis de Solsona, donde ejerció de vicario y vivió con una reducida comunidad que incluía otra mujer y el hijo de esta.

Con motivo de su asistencia a la reunión celebrada en el convento de Capuchinos de Sarrià el 11 de marzo de 1970, el obispo de Solsona, monseñor Bastuñeda, después su traslado al pueblito de Sant Jaume de Frontanyà, donde se negó a permitir la nominación eclesiástica.

En julio de 1967 pasó a depender del Obispado de Vil, como párroco de Santa María del Camí en Girona, con la comunidad, trabajó incesantemente para la liberación y guardó la disciplina en igualdad.

En esta época colaboró también en diversas publicaciones periódicas como «Hoja Diocesana» y «Eje»/«Eje», etcétera.

En 1965 le fue concedido el premio «César Cardó» por su libro «Ecclesiología y cristianismo» y, en el mismo año, debió comparecer ante un juzgado militar acusado de ser el principal inspirador del PAC (Front d'Alliberament de Catalunya).

Tras una serie de vicisitudes a mediados de 1972, dejó el Obispado y Monja Pia.

La primera huelga de hambre, que tuvo una duración de siete días, Xirineas la llevó a cabo, en julio de 1969, en Santa Cecilia de Alenterru, junto con monseñor Josep Dalmau y una chica. El motivo era como protesta de la separación de la Iglesia y del Estado.

La segunda huelga de hambre, que duró veintidós días, Lluís Xirineas la inició en la noche de la Natividad de 1970, en solo

de solidaridad con los nacionalistas vascos procesados en Euzkadi y con los trescientos intelectuales catalanes reunidos en Montserrat.

El 20 de marzo de 1971, el Tribunal de Orden Público dictó auto de procesamiento con fianza provisional contra Lluís Xirineas, por incitación subversiva de su huelga y de su actividad, a las que se atribuyen la celebración de la primera sesión de la Asamblea de Catalunya.

Tras haber sido arrestado en el convento de los capuchinos de Vil y haber abandonado la religión, fue detenido y trasladado a la cárcel condicional de Tarragona, en diciembre de 1972. Aquí inició una tercera huelga de hambre, incluida el agua, que le puso en grave peligro de muerte, temiendo que ser trasladado al Hospital Provincial. La huelga que ahora ha terminado era la cuarta.

Mn. Xirineas decidió la huelga de hambre para pedir la libertad de la totalidad de los 113 detenidos con motivo de la reunión el pasado 28 de octubre en la Iglesia de Santa Mediana de nuestra ciudad.

El lunes pasado, como ya se informó, le visitó el obispo auxiliar de Madrid, monseñor Schaya, y el cardenal Tarradellas le hizo el mismo, interesándose ambas por su estado. Según nuestras noticias, diversas personas y grupos decidieron llegar a un acuerdo con Xirineas la petición de que finalizara su huelga de hambre, pero ello no influyó en su decisión.

L'AdC LI DEMANA QUE CESSI EN LA SEVA VAGA DE LA FAM → 42 dies

• En complir Mn. Xirineas el seu 35è dia de vaga de la fam, el Secretariat de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA li va adreçar una carta oberta demanant-li que cessés en la seva acció:

"El Secretariat de l'Assemblea de Catalunya ha rebut i difós la teva declaració escrita a la presó Model de Barcelona el dia 1 de desembre, en la qual donaves a conèixer a l'opinió pública que iniciaves una vaga de la fam com a protesta per la detenció i processament de 113 democrates catalans, tu un d'ells, reunits a la parròquia de Santa Maria Mitjancera el 28 d'octubre, exercint així els seus drets més fonamentals, defensats ara ja públicament per diversos sectors i organismes socials, i bé per la Jerarquia de l'Església catalana.

Aquest Secretariat ha reconegut la dimensió política de la teva vaga de la fam i ha fet una crida a dir i fer NO contra un règim polític que els darrers esdeveniments ho confirmen: s'ha demostrat irreconciliable amb la nostra voluntat democràtica. Les penes enormes caigudes sobre els subjectes al Procés '1.001'; les dues penes de mort demandades contra Salvador Puig Antich; les tortures que han hagut de sofrir alguns dels 113 i altres detinguts per solidaritat amb la seva causa, parlen prou clar a favor de la teva acció de protesta i de refus de la illegalitat vigent.

Donat que en la situació actual, no solament la teva salut es troba greument compromesa sinó que és la teva mateixa vida la que està en joc, aquest Secretariat assumeix la responsabilitat de demanar-te amb tanta insistència que també tu optis per la vida i per la lluita i contra la mort i contra la teva pròpia anihilació! Amb això aquest Secretariat creu interpretar un vot sol dels seus militants.

Si tal com esperem, segueixes la nostra indicació de cessar en la teva vaga de la fam que posa en perill la teva vida, creiem que la teva actitud de refus enfront del règim es veurà reforçada pel fet que t'oposes a la voluntat d'opressió i de mort del règim i acceptes, en canvi, la voluntat popular que nosaltres volem representar.

Barcelona, 4 de gener del 1974.

• En el moment de fer pública aquesta carta oberta ignorem si Lluís Ma. Xirineas aturarà la seva vaga de la fam. En qualsevol cas l'afer Xirineas no s'ha acabat: el dia 26 de gener se li farà un judici acusat de propaganda il·legal en ocasió dels seus 21 dies de vaga de la fam de l'any 1970. Per aquest "delicte" se li demanen 6 anys de presó i 100.000 ptes. de multa..."

(Biblioteca General)

CEDOC

SALVEM-LO!

EL CONSELL DE GUERRA

El dia 8 de gener va obrir-se a Barcelona el Consell de Guerra contra tres suposats militants del MIL ("Movimiento Ibérico de Liberación", anarquista): Salvador + Puig Antich, Josep-Lluís Pons Llovet i Maria Mateos Fernández, (veure "AVUI" datat el 22 de desembre). Les penes demandades pel fiscal eren: 2 de mort per al primer, 30 + anys per al segon i 6 anys per al tercer.

Al dia següent es va conèixer la sentència:

SALVADOR PUIG ANTICH, 1 pena de mort i 30 anys;

JOSEP-LLUÍS PONS LLOVET, 30 anys;

MARIA MATEOS FERNÁNDEZ, 5 anys.

Estem a l'espera -19 de gener- de que el Consell Superior de Justícia Militar aprovi la sentència de mort, per a la qual cosa no té un termini fixat. A continuació ho haurà de passar al govern, el qual quan vulgui es donarà per "enterado", i és a partir de les 12 hores següents a aquest moment que es pot executar el sentenciats.

(Recordem que d'ençà del 1983 no ha estat executat ningú per motius polítics a conseqüència d'un judici.)

« DEMANEM la commutació de la pena de mort »...

Tant a Catalunya com a l'estranger han estat nombrosos els telegrames demanant la commutació de la pena o l'indult per a Salvador Puig Antich.

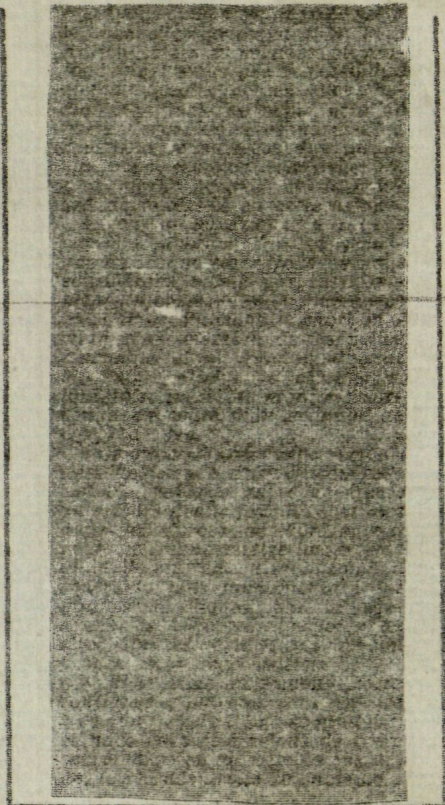
• A Catalunya:

- El 12 de gener peticions de clemència de Col·legi Oficial de Doctors i Llicenciats + en Lletres i Ciències de Catalunya-Balears, del Col·legi d'Enginyers, d'Aparelladors i d'Advocats. Així mateix, 26 entitats barcelonines -associacions de veïns i parròquies- van adreçar el següent telegrama: "Preocupados posible aplicación pena capital a Salvador Puig, solicitamos Jefe del Estado conmutación dicha-pena".

- El 15 de gener: la Junta de Govern de l'ICESB ("Institut Catòlic d'Estudis Socials de Barcelona"), 53 periodistes barcelonins, el Club d'Amics de la UNESCO de la capital catalana i novament el Col·legi d'Aparelladors enviaren sengles telegrames demanant la commutació de la pena.

• A l'estranger:

- El 8 de gener diverses personalitats europees i americanes (Laurent Schwartz, Alfred Kastler, Jean-Marie Domenach, Lord Cardon, Joan Baez, etc.) van adreçar una lletra al capità general de Catalunya, en la qual es deia:

• La Comissió de Recolzament a Salvador + Puig Antich de l'Estat francès va enviar + telegrames al Papa Pau VI i al Secretari General de l'ONU Kurt Waldheim, demanant-los d'intercedir a favor seu.

- Igualment hi ha notícies de telegrames + solidaris per part de:

Société Française d'Amnesty International, a Noguera Márquez, capità general de Catalunya.

Sindicats obrers francesos CGT (comunista), CFT (d'esquerra) i d'ensenyants FEN (esquerrà), PCF, PSF i la Lliga dels Drets de l'Home, a Franco.

Federació Internacional dels Drets de l'Home, al Secretari General de l'ONU.

Confederació Internacional de Sindicats + Lliures (CISL), al ministre de Justícia.

Amnesty International, central de Londres, a Franco.

Confederació Mundial de Treballadors (CMT, democràcia cristiana), a Kurt Waldheim.

Vaticà, el qual sembla que també ha intercedit prop del govern espanyol.

Finalment, cal destacar les declaracions del representant de la Comissió Internacional de Juristes al Consell de Guerra, fetes a Suïssa, dient que havia presenciats un espectacle vergonyós...

ALTRES ACCIONS

★ Manifestacions: 9 de gener a Barcelona, Major de Gràcia, més de 1.000 persones. El dia següent, a Còrsega-Casanova, convocada

per Comissions Obreres (l'anterior ho havia estat per PSAN, BR, FNC i altres.). El dia 11, a Terrassa, amb 150 persones.

A l'estranger: dia 10 a París, 2.000 persones de grups d'extrema esquerra, als cridis de "FRANCO ASSASSIN, POMPIDOU COMPLICE!", etc. El dia 16, a Tolosa del Llenguadoc, unes 1.000 persones, cridant contra Franco i Pompidou; hi hagué detencions i ferits.

★ Explosions: 4 de gener a la Comissaria + de Policia de St Andreu, a Barcelona. El 7 a la planta receptora de FECSA al Paral·lel + barceloní, quedant a les fosques àmples zones de la ciutat durant 20 hores. El mateix dia van saltar els ràtels lluminosos dels + "Almacenes ARIAS" de Barcelona... El dia 12 destrucció parcial del "Monumento a los Caídos" de la Diagonal, i bombes contra els + Bancs de Vizcaya i Popular Español de l'Avinguda Gaudí i Indústria, respectivament. Aquell mateix dia es van produir alarmes al cinema Fantasio i a la SEAT, tenent-se la + col·locació de bombes. El 18 destrucció total del "Monumento a los Caídos" de Mataró, signada per Grups Anarquistes Independents.

A l'estranger: Torí (ITALIA), bomba contra el Consulat espanyol el dia 11. El mateix dia una altra explosió al Consulat espanyol de Zurich (SUÏSSA).

★ Ocupacions a l'estranger: El dia 11 de les oficines d'"Ibèria" a Brussel·les (BELGICA); el dia 10 del "Centro Cultural Español" (franquista) de Tolosa del Llenguadoc, Occitània (ESTAT FRANCÈS); el dia 16 del domicili del cònsul espanyol a Estrasburg (zona de parla alemanya de l'ESTAT FRANCÈS).

★ Pintades a Barcelona: Tant a les Universitats com a gran nombre de carrers barcelonins s'han efectuat pintades al respecte: "SALVEN PUIG ANTICH", "AMNISTIA", "NO A LA PENA DE MORT", etc.

● Finalment, l'Equip "AVUI" fa públic que s'adhereix a la campanya a fi de salvar la vida de Salvador PUIG ANTICH, tot i que no està d'acord amb la seva ideologia.